

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 389/06-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť F. P., F., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Prešov v konaní sp. zn. 18/491/05, Okresným súdom Bardejov v konaní sp. zn. 4 Er 220/2006, súdnym exekútorom Mgr. I. P., Exekútorský úrad P., čl. 46 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, čl. 20 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky správcom konkurznej podstaty JUDr. J. J., B., čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky súdnym exekútorom Mgr. I. P., Exekútorský úrad P. a Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2006 doručená sťažnosť F. P., F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich

práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Prešov v konaní sp. zn. 18/491/05, Okresným súdom Bardejov v konaní sp. zn. 4 Er 220/2006, súdnym exekútorom Mgr. I. P., Exekútorský úrad P. (ďalej len „súdny exekútor“), čl. 46 ods. 3, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“), čl. 20 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy správcom konkurznej podstaty JUDr. J. J., B. (ďalej len „správca konkurznej podstaty“), čl. 12 ods. 1 ústavy súdnym exekútorom a Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“).

Dňa 13. septembra 2006 bola ústavnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov a určenie právneho zástupcu na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Predmetnú žiadosť sťažovateľ odôvodnil tým, že nemá žiadny príjem, je poberateľom dávky v nezamestnanosti, čo preukázal priloženými listinami.

Sťažovateľ svoju sťažnosť zo 4. septembra 2006 doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 16. novembra 2006. V samotnom obsahu, ale aj priloženými listinami preukazoval opodstatnenosť porušenia ním označených základných práv.

Sťažovateľ v sťažnosti v znení jej doplnenia uviedol, že Krajský súd v Košiciach 16. decembra 2002 vyhlásil konkurz na majetok spoločnosti K., s. r. o., P., ktorá bola jeho zamestnávateľom (ďalej len „povinný“). Od vyhlásenia konkurzu až dosiaľ sa nemôže domôcť výkonu súdneho rozhodnutia a vyplatenia mzdy podľa rozhodnutia Okresného súdu Prešov sp. zn. 14 C 236/94 z 18. septembra 2002 (v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov zo 4. novembra 2002 a rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 627/02 z 21. júna 2005), ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. augusta 2005 a vykonateľnosť 18. augusta 2005.

Podľa sťažovateľa k zbytočným priet'ahom v jeho veci dochádza z viny správcu konkurznej podstaty, ktorého menoval nezávislý súd Slovenskej republiky na to, aby dodržiaval súdne rozhodnutia, zákony a ústavu.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že o výkon súdneho rozhodnutia požiadal aj Okresný súd Prešov, ten mu však oznámil, že výkon súdneho rozhodnutia vykonáva iba súdny exekútor. Z uvedeného dôvodu 16. februára 2006 podal súdnemu exekútorovi návrh na výkon rozhodnutia, ale do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu jeho podanie nie je úspešne ukončené. Podľa jeho názoru okresný súd a súdny exekútor porušujú ústavu v čl. 48 ods. 2 a čl. 46 v celom rozsahu.

Sťažovateľ 28. novembra 2005 podal ministerstvu spravodlivosti návrh na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ale odpoveď mu doručená nebola. Sťažovateľ v takomto postupe ministerstva spravodlivosti vidí porušenie čl. 46 ods. 3, čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Za účelom riešenia svojej záležitosti sťažovateľ ešte 24. októbra 2003 podal Okresnej prokuratúre Prešov trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a pre nevyplatenie mzdy a odstupného, avšak ani toto jeho podanie nebolo do dnešného dňa náležite prešetrené a ukončené. Podľa názoru sťažovateľa uvedené skutočnosti dokazujú porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ je toho názoru, že nevyplatenie mzdy je trestným činom, samotná mzda je jeho majetkom, ktorý nemôže vlastniť ani užívať. Podľa neho správca konkurznej podstaty porušuje zákon a jeho základné právo vlastniť a užívať majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ poukázal aj na skutočnosť, že ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 111/01 z 28. februára 2002 vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy Okresným súdom Prešov v konaní sp. zn.

14 C 236/94 a aj Európsky súd pre ľudské práva a slobody 27. mája 2003 pod č. 6557/01 rozhodol o porušení čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V doplnení sťažnosti z 15. novembra 2006 sťažovateľ uviedol, že Krajský súd v Prešove vo veci jeho odvolania proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov č. k. 4 Er 220/2006-31 z 22. marca 2006 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s vymožením pohľadávky oprávneného vo výške 1 538 310 Sk s prísl., zrušil predmetné uznesenie a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Hoci sťažovateľ 15. októbra 2006 podal podnet v jeho veci generálnej prokuratúre, táto odstúpila vec na priame vybavenie Krajskej prokuratúre v Prešove. Krajská prokuratúra v Prešove ho predvolala na vypočutie a oznámila mu, že prokurátor nie je oprávnený nariadiť výkon rozhodnutia.

Sťažovateľ tým, že nemôže dosiahnuť výkon súdneho rozhodnutia ani prostredníctvom súdneho exekútora, ani cestou iných, podľa neho oprávnených subjektov, namieta porušenie označených základných práv vyššie uvedenými štátnymi orgánmi. Navyše podľa jeho tvrdenia ním opísané skutočnosti dokazujú aj porušenie základného práva na rovnosť ľudí v dôstojnosti a v právach podľa čl. 12 ods. 1 ústavy.

V tejto súvislosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd okrem vyslovenia porušenia označených základných práv uvedenými orgánmi mu priznal primerané finančné zadost'učinenie v celkovej sume 2 547 520 Sk a trovy konania vo výške 111 952 Sk.

II.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených ústavný súd zistil, že Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 14 C 236/94 z 19. septembra 2002 (v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov zo 4. novembra 2002 a rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 627/02 z 21. júna 2005), právoplatným 2. augusta 2005

a vykonateľným 18. augusta 2005, zaviazal povinného uhradiť sťažovateľovi mzdu vo výške 1 538 310 Sk s prísl.

Následne sa sťažovateľ návrhom doručeným Okresnému súdu Prešov 28. septembra 2005 domáhal výkonu rozhodnutia Okresného súdu Prešov. Dňa 1. septembra 2005 nadobudol účinnosť zákon č. 341/2005 Z. z., ktorým bol novelizovaný Občiansky súdny poriadok. Uvedenou novelou bol podstatne zmenený výkon rozhodnutia s tým, že od 1. septembra 2005 už súd nemôže konať vo veciach výkonu rozhodnutí (s výnimkou výchovy maloletých detí) a nemôže tiež vydať uznesenie o nariadení výkonu súdneho rozhodnutia a jedinou možnosťou je obrátiť sa na súdneho exekútora. Vzhľadom na uvedené zákonné podmienky konania Okresný súd Prešov uznesením sp. zn. 18/491/05 zo 4. októbra 2005 zastavil konanie o výkon rozhodnutia. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 9. novembra 2005.

Listom z 21. novembra 2005 sťažovateľ požiadal správcu konkurznej podstaty úpadcu ako povinného o vyplatenie náhrady mzdy a odstupného v sume priznanej súdom.

Listom z 28. novembra 2005 sa sťažovateľ obrátil na ministerstvo spravodlivosti s návrhom na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. spôsobenej nesprávnym úradným postupom v dôsledku prieťahov a nečinnosti súdov v konaní o náhrade mzdy a odstupného, ktoré trvalo 11 rokov. Napriek tomu, že sa domohol právoplatného rozhodnutia, nároky z neho vyplývajúce v jeho prospech neboli zo strany povinného splnené.

Návrhom na začatie exekúcie zo 16. februára 2006 na exekútorskom úrade súdneho exekútora sa sťažovateľ domáhal voči správcovi konkurznej podstaty úpadcu vymoženia svojej pohľadávky.

Okresný súd Bardejov uznesením sp. zn. 4 Er 220/2006 z 22. marca 2006 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky sťažovateľa ako oprávneného vo výške 1 538 310 Sk zamietol.

Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 6 CoE 26/2006 z 10. septembra 2006 vrátil vec súdu prvého stupňa na postup podľa § 374 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že uznesenie súdu prvého stupňa bolo podpísané vyšším súdnym úradníkom.

Listom z 8. augusta 2006 Krajský súd v Košiciach v konkurznej veci úpadcu sťažovateľovi oznámil, že pravosť jeho pohľadávky prihlásenej v konkurznom konaní bola určená rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cbi 30/2003 z 27. septembra 2005 s tým, že ide o pohľadávku 1. triedy.

V tejto súvislosti Krajský súd v Košiciach upozornil sťažovateľa na ustanovenie § 32 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) v spojení s § 31 ods. 1 písm. a) – c) zákona o konkurze a vyrovnaní, z ktorých vyplýva, že jeho pohľadávka v priebehu konkurzu nemôže byť uspokojená správcom konkurznej podstaty. Uspokojenie jeho pohľadávky je možné až na základe konečnej správy a právoplatného rozvrhového uznesenia, po riadnom ukončení predmetného konkurzného konania. Konkurzné konanie však nie je ukončené, pretože sa realizuje predaj majetku úpadcu.

Listom z 15. októbra 2006 sťažovateľ podal vo veci nevyplatenia mzdy a odstupného podnet na generálnu prokuratúru. Generálna prokuratúra mu listom z 20. októbra 2006 oznámila, že z dôvodu príslušnosti tento podnet postúpila na priame vybavenie Krajskej prokuratúre v Prešove. Zo zápisnice o podanom vysvetlení podľa § 36 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), napísanej 10. novembra 2006 na Krajskej prokuratúre v Prešove vyplýva, že sťažovateľ bol týmto orgánom predvolaný, a keďže trval na tom, aby generálny prokurátor nariadil výkon rozhodnutia – rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cbi 30/2003 z 27. septembra 2005, bol uzrozumený s tým, že prokurátor nie je oprávnený nariadiť výkon súdneho rozhodnutia. Zároveň bol upovedomený o odstúpení jeho podnetu príslušnej Krajskej prokuratúre v Košiciach.

III.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ochrana základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom je poskytovaná proti konkrétne vymedzeným porušovateľom označených práv a slobôd, ktorí majú právomoc (kompetenciu) konať a rozhodovať o otázkach spojených so základnými právami a slobodami v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy. Je na sťažovateľovi, aby uviedol konkrétny orgán verejnej moci, ktorý je v jeho veci oprávnený a povinný chrániť základné práva a slobody v rozsahu vymedzenom konkrétnymi všeobecnými záväznými právnymi predpismi, predovšetkým zákonmi.

Namietané porušenie označených základných práv sťažovateľa má podľa obsahu sťažnosti v súvislosti s domáhaním sa vyplatenia mzdy a odstupného spočívať v nezákonnom konaní, resp. nečinnosti Okresného súdu Prešov, Okresného súdu Bardejov,

súdneho exekútora, správcu konkurznej podstaty, ministerstva spravodlivosti a generálnej prokuratúry.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní, ak je dlžník v úpadku, možno na konkurznom súde začať za podmienok ustanovených týmto zákonom konkurzné konanie alebo vyrovnacie konanie. Cieľom konkurzu alebo vyrovnania podľa odstavca 2 citovaného ustanovenia je dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku.

V okolnostiach prípadu na strane povinného (sťažovateľovho zamestnávateľa) boli splnené podmienky úpadku, preto Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 5 K 162/02 zo 16. decembra 2002 vyhlásil konkurz na jeho majetok.

Napriek tomu, že súdny exekútor požiadal Okresný súd Bardejov o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky sťažovateľa ako oprávneného vo výške 1 538 310 Sk s prísl., tento súd žiadosť o udelenie poverenia uznesením sp. zn. 4 Er 220/2006 z 22. marca 2006 zamietol.

Podľa § 14 ods. 1 písm. e) zákona o konkurze a vyrovnaní pre pohľadávku proti úpadcovi nemožno nariadiť výkon rozhodnutia, viesť výkon rozhodnutia ani vykonávať exekúciu na majetok patriaci do podstaty, ani nadobudnúť na ňom právo na oddelené uspokojenie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne.

Uvedená zákonná prekážka (konkurzné konanie vedené na majetok povinného ako úpadcu) tak bráni súdnemu exekútorovi začať exekučné konanie vo veci vymáhania pohľadávky sťažovateľa a vykonať exekúciu.

Ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 8/96 vyslovil: „Uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv.“

Preto je sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených základných práv súdnym exekútorom zjavne neopodstatnená.

Hoci Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 6 CoE 26/2006 z 20. septembra 2006 vo veci udelenia poverenia na vykonanie exekúcie s vymožením pohľadávky oprávneného sťažovateľa vrátil vec Okresnému súdu Bardejov na postup podľa § 374 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, tento odvolací súd tak postupoval preto, že v uznesení Okresného súdu Bardejov nebola dodržaná aplikácia § 374 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a uznesenie podpísal vyšší súdny úradník. Ústavný súd je toho názoru, že uvedené procesné pochybenie Okresného súdu Bardejov nemôže nič zmeniť na skutočnosti, že začatiu a pokračovaniu exekučného konania na návrh oprávneného proti povinnému bráni zákonná prekážka, ktorou je existujúce konkurzné konanie na majetok povinného ako úpadcu. Z uvedeného dôvodu ani uvedený postup Okresného súdu Bardejov v konaní o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi za účelom vymoženia pohľadávky sťažovateľa zjavne nemohol viesť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

V časti, v ktorej sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia ústavných práv správcom konkurznej podstaty JUDr. J. J., treba sťažnosť považovať taktiež za zjavne neopodstatnenú. Správca konkurznej podstaty nemohol podľa sťažovateľom opísaného skutkového stavu zasiahnuť do jeho práv, ktorých porušenie namieta, lebo v konkurznom konaní nie je v pozícii účastníka konania, ale len osobou na konaní zúčastnenou. V postavení účastníka konania je správca len v prípade, ak ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o zbavení jeho funkcie, pričom mu patrí aj právo opravného prostriedku proti

rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ktorým bol zbavený funkcie správcu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. mája 2001, sp. zn. 7 Obo 109/2001). O veci sťažovateľa rozhodoval Krajský súd v Košiciach ako konkurzný súd, ktorý vyhlásil konkurz na majetok povinného, rozhodol o pravosti pohľadávky sťažovateľa ako pohľadávky 1. triedy s možnosťou jej uspokojenia až na základe právoplatného rozhodnutia tohto súdu o rozvrhu a schvaľoval postup speňažovania majetku úpadcu.

O tom, že Krajský súd v Košiciach v súlade s § 12 zákona o konkurze a vyrovnaní vykonáva dohľad v predmetnom konkurznom konaní a nad činnosťou správcu konkurznej podstaty, svedčí aj ostatný úkon tohto súdu (uverejnený v Obchodnom vestníku č. 227/2006), a to uznesenie z 23. novembra 2006 o zvolaní schôdze veriteľov na 12. december 2006 s určeným programom - schválenie ďalšieho postupu pri speňažovaní majetku a za tým účelom predvolal správcu konkurznej podstaty a konkurzných veriteľov.

Preto medzi konaním správcu konkurznej podstaty, ktorého sťažovateľ označil v sťažnosti ako odporcu a ním namietaným porušením práv v okolnostiach prípadu nie je podľa opisu sťažovateľa priama príčinná súvislosť, a teda je jeho sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená (I. ÚS 7/00).

Pokiaľ ide o namietaný postup generálnej prokuratúry, na ktorú sa sťažovateľ obrátil s podnetom, aby priamo nariadila výkon rozhodnutia na vymoženie jeho pohľadávky voči povinnému, z jej postupu, ktorý sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom napáda, je podľa názoru ústavného súdu zjavné, že označený štátny orgán sa vecou sťažovateľa zaoberal a po jej preskúmaní ju postúpil na priame vybavenie Krajskej prokuratúre v Prešove, o čom bol upovedomený listom z 20. októbra 2006.

Zo záverov Krajskej prokuratúry v Prešove uvedených v zápisnici z 10. novembra 2006 vyplýva, že sťažovateľovi bolo podané vysvetlenie podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre, a to v tom zmysle, že prokurátor nie je oprávnený nariadiť výkon súdneho rozhodnutia. Z tohto záveru orgánov prokuratúry v predmetnej veci pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych

predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na konkrétne okolnosti uvedeného prípadu nedomnieva, že by závery orgánov prokuratúry v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené, či arbitrárne alebo nezlučiteľné so sťažovateľom označeným čl. 12 ods. 1 ústavy.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemožno vôbec dôjsť k porušeniu tých základných práv alebo slobôd, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľom opísaný postup orgánov verejnej moci nevybočil z rámca čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa názoru ústavného súdu treba podanú sťažnosť v týchto častiach považovať za zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ ďalej namietal, že k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo aj zo strany ministerstva spravodlivosti vo veci jeho návrhu z 28. novembra 2005 na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Sťažovateľovi sa vidí doba rozhodovania o jeho návrhu neprimerane dlhá, pretože dodnes mu nebola zo strany ministerstva doručená príslušná odpoveď.

Z vyššie citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o porušení základných práv alebo slobôd je daná iba subsidiárne v prípade, ak o tom nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd konštatuje, že konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktoré bolo do nášho právneho poriadku zavedené od 1. januára 2003, je súčasťou správneho

súdnicstva, v ktorom konajú všeobecné súdy. Sťažovateľ mal teda v správnom súdnicstve podľa ustanovenia § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku na ochranu svojich namietaných práv účinné a dostupné právne prostriedky nápravy proti nečinnosti ústredného orgánu verejnej správy (ministerstva), čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o námietke porušenia jeho označených práv.

Navyše samotný zákon č. 514/2003 Z. z. v § 16 ods. 1 odkazuje na právomoc súdu v prípade, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Vtedy sa môže poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Vzhľadom na to, že právomoc ústavného súdu na konanie o sťažnostiach je daná len vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd a pretože v tomto prípade je daná právomoc všeobecných súdov, bolo potrebné návrh sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ ako jedného z porušovateľov základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 ústavy označil v obsahu svojej sťažnosti aj Okresný súd Prešov. V petite sťažnosti žiada ústavný súd, aby vyslovil porušenie ním namietaných základných práv konaním tohto porušovateľa.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa týkajúca sa postupu Okresného súdu Prešov sp. zn. 18/491/05 v konaní o výkon rozhodnutia je podaná oneskorene.

V okolnostiach prípadu ústavný súd konštatuje, že v čase, keď sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich základných práv na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy (jeho sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 4. septembra 2006), konanie o výkon rozhodnutia vedené Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 18/491/05 začaté na návrh sťažovateľa z 28. mája 2005 už na základe uznesenia zo 4. októbra 2005 bolo právoplatne zastavené (9. novembra 2005), čím nepochybne uplynula lehota stanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu, vrátane ustanovenia právneho zástupcu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2006